

United Nations
Nations UniesInternational Criminal Tribunal
for the former Yugoslavia
Tribunal Pénal International
pour l'ex-Yugoslavie

“BOSANSKI ŠAMAC” (IT-95-9/2)

**MILAN
SIMIĆ****MILAN SIMIĆ***Osuđen za mučenje*

Od maja 1992. do juna 1993. godine, član kriznog štaba bosanskih Srba i predsednik skupštine opštine Bosanski Šamac, u severoistočnoj Bosni i Hercegovini

- Osuđen na 5 godina zatvora

Krivična dela za koja je osuđen (primeri):

Mučenje (zločini protiv čovečnosti)

- Zajedno sa nekoliko drugih ljudi lično je prelaćivao četvoricu zatočenika u Osnovnoj školi u Bosanskom Šamcu. Tokom prelaćivanja je šutirao te muškarce u genitalije i ispaljivao hice iz vatrenog oružja iznad njihovih glava.
- On i nekolicina drugih ljudi su prelaćivali jednog čoveka za koga su znali da je srčani bolesnik. Žrtva je bila primorana da svuče pantalone a jedan od ljudi je pretio da će mu odseći penis. Cev pištolja mu je ugrurana u usta a u jednom momentu Milan Simić je pucao iz pištolja iznad glave ove žrtve.

Rođen	9. avgusta 1960. godine u Sarajevu, Bosna i Hercegovina
Optužnica	Prvobitna: 21. jula 1995. godine; Prva izmenjena: 25. avgusta 1998. godine; Druga izmenjena: 11. decembra 1998. godine; Treća izmenjena: 24. aprila 2001. godine; Četvrta izmenjena: 9. januara 2002. godine
Datum dobrovoljne predaje	14. februara 1998. godine
Prebačen na MKSJ	15. februara 1998. godine
Prvo i naredna stupanja pred sud	17. februara 1998. godine, izjasnio se da nije kriv ni po jednoj tački Optužnice; 3. septembra 1998. godine, izjasnio se da nije kriv ni po jednoj tački Optužnice
Izjašnjavanje o krivici	15. maja 2002. godine, izjasnio se krivim za mučenje
Presuda pretresnog veća	17. oktobra 2002. godine, osuđen na 5 godina zatvora
Kazna izdržana	U kaznu mu je uračunato 835 dana koje je proveo u pritvoru. Prevremeno puštanje na slobodu mu je odobreno 27. oktobra 2003. godine, a stupilo je na snagu 3. novembra 2003. godine

PRESUDA O KAZNI PRETRESNOG VEĆA*17. oktobra 2002. godine*

Pretrerno veće II	Sudija Florence Mumba (predsedavajuća), Sudija Sharon Williams, sudija Per-Johan Viktor Lindholm
Tužilaštvo	Gramsci Di Fazio, Philip Weiner, Aisling Reidy
Odbrana	Slobodan Zečević, Catherine Baen

POVEZANI PREDMETI <i>po geografskom području</i>
KARADŽIĆ (IT-95-5/ 18) “BOSNA i HERCEGOVINA” i “SREBRENICA”
MILOŠEVIĆ (IT-02-54) “KOSOVO, HRVATSKA i BOSNA”
PLAVŠIĆ (IT-00-39 i 40/1) “BOSNA i HERCEGOVINA”
ŠEŠELJ (IT-03-67)
SIMIĆ i drugi (IT-95-9) “BOSANSKI ŠAMAC”
STANIŠIĆ i SIMATOVIĆ (IT-03-69)
MIĆO STANIŠIĆ (IT-04-79)
TODOROVIĆ (IT-95-9/1) “BOSANSKI ŠAMAC”

OPTUŽNICA I OPTUŽBE

Simić je prvobitno optužen 21. jula 1995. godine zajedno sa pet drugih saoptuženih - Blagojem Simićem, Simom Zarićem, Miroslavom Tadićem, Slobodanom Miljkovićem i Stevanom Todorovićem. Nakon smrti Slobodana Miljkovića 7. avgusta 1998. godine, optužnica protiv njega je povučena.

U prvobitnoj Optužnici, Simić se teretio po tri tačke: teške povrede Ženevskih konvencija iz 1949. godine; kršenje zakona i običaja ratovanja i zločine protiv čovečnosti. On se dobrovoljno predao 14. februara 1998. i pri svom prvom stupanju pred sud 17. februara 1998. godine, izjasnio se da nije kriv ni po jednoj od tačaka sadržanih u prvobitnoj Optužnici.

Prva izmenjena optužnica je podignuta 25. avgusta 1998. i sadržala je osam dodatnih tačaka u vezi sa Simićem: tri tačke za teške povrede ženevske konvencije iz 1949. godine, jednu tačku za kršenja običaja i zakona ratovanja, i četiri tačke za zločine protiv čovečnosti. Simić se 3. septembra 1998. izjasnio da nije kriv ni po jednoj od dodatnih tačaka Optužnice.

Druga izmenjena optužnica protiv Blagoja Simića, Milana Simića, Tadića, Todorovića i Zarića je potvrđena 11. decembra 1998. godine. Ova Optužnica objedinila je prvobitnu Optužnicu sa prvom izmenjenom Optužnicom i proširila vremenski i geografski opseg navodnih zločina.

Todorović je 13. decembra 2000. godine priznao krivicu i postupak protiv njega je odvojen od postupka protiv ostalih optuženih (videti *Todorović* IT-95-9/1).

Treća izmenjena Optužnica protiv Milana Simića, Blagoja Simića, Tadića i Zarića je potvrđena 24. aprila 2001. godine. U ovoj Optužnici Simić se teretio po sedam tačaka - dve za kršenje zakona i običaja ratovanja i pet za zločine protiv čovečnosti. Četiri tačke po kojima je terećen za teške povrede Ženevskih konvencija iz 1949 su izbrisane jer je Tužilaštvo zaključilo da su ovi zločini već obuhvaćeni drugim tačkama Optužnice.

Četvrta izmenjena Optužnica koja je podignuta 9. januara 2002. sadržala je iste optužbe kao i treća izmenjena Optužnica. Nova Optužnica sadržala je dodatne pojedinosti pod tačkom jedan, progone, izmene u vezi sa oblicima individualne krivične odgovornosti po članu 7(1) i nekoliko manjih promena u izboru reči.

Po četvrtoj i konačnoj Optužnici, Simić se teretio po sedam tačaka: za progone kao zločin protiv čovečnosti, i za premlaćivanja i mučenje šest imenovanih žrtava za koje je optužen sa po dve tačke za mučenje kao zločin protiv čovečnosti, sa po dve tačke za nečovečna dela kao zločine protiv čovečnosti i dve tačke za okrutno postupanje kao povredu zakona i običaja ratovanja. Sva krivična dela za koja je Simić terećen u Optužnici su navodno počinjena od septembra 1991. do februara 1993. godine.

Simić se teretio na osnovu individualne krivične odgovornosti (Član 7(1) Statuta Međunarodnog suda za:

- Progone na političkoj, rasnoj i verskoj osnovi; mučenje; nečovečna dela (zločini protiv čovečnosti, Član 5),
- Okrutno postupanje (kršenja zakona i običaja ratovanja, Član 3).

SUĐENJE

Suđenje Simiću i drugim optuženima, Blagoju Simiću, Tadiću i Zariću, počelo je 10. septembra 2001. godine. Dana 15. maja 2002. godine, Milan Simić je priznao krivicu po dve tačke za mučenje kao zločin protiv čovečnosti obuhvaćene Četvrtom izmenjenom Optužnicom. Pretresno veće je razdvojilo predmet Milana Simića od predmeta *Simić i drugi* 28. maja 2002. godine (videti *Simić i drugi* IT-95-9).

SPORAZUM O IZJAŠNJAVANJU O KRIVICI/POTVRDNO IZJAŠNJAVANJE O KRIVICI

Pravilnik o postupku i dokazima Međunarodnog suda predviđa mogućnost sporazuma o izjašnjavanju o krivici (pravilo 62 *ter*). Tužilaštvo i odbrana se mogu sporazumeti da, nakon što se optuženi potvrdno izjasni o krivici po jednoj ili više tačaka optužnice, tužilaštvo od Pretresnog veća zatraži da se optužnica shodno tome izmeni i da zatraži kaznu u nekom određenom rasponu ili da prihvati zahtev odbrane da kazna bude u određenom rasponu. Pretresno veće ne obavezuje nijedan od ovakvih sporazuma.

Dana 13. maja 2002. godine podnesen je poverljivi "Zajednički zahtev za razmatranje sporazuma o potvrdnom izjašnjavanju o krivici između Milana Simića i Tužilaštva". Na zahtev strana u postupku, Pretresno veće je naložilo da se postupak vodi na zatvorenoj sednici u skladu sa Pravilom 62*ter*(C).

Na pretresu održanom 15. maja 2002. godine u skladu sa Pravilom 62*bis*, Simić se potvrdno izjasnio o krivici po dve tačke za mučenje kao zločin protiv čovečnosti. Nakon što je Pretresno veće prihvatilo njegovo priznanje krivice, Tužilaštvo je povuklo preostale tačke Optužnice protiv Milana Simića 28. maja 2002. godine.

Milan Simić i Tužilaštvo su se složili da bi određene činjenice i navodi u vezi sa dve tačke za mučenje navedene u Optužnici bile dokazane van razumne sumnje ukoliko bi Tužilaštvo nastavilo sa izvođenjem dokaza. Milan Simić se složio sa tim da su zločini počinjeni sa ciljem da se žrtve kazne, zaplaše ili ponize u nameri da se diskriminišu.

Na raspravi o odmeravanju kazne koja je održana 22. jula 2002. godine, Pretresno veće je ukinulo oznaku poverljivosti sa transkripta rasprave o priznanju krivice kao i sa podnesaka u vezi sa tom raspravom izuzev sa samog Sporazuma o priznanju krivice. Na početku izvođenja dokaza odbrane Milan Simić je dao izjavu u kojoj je izrazio svoje, "*...iskreno žaljenje i kajanje*" zbog onoga što je učinio "*...sugrađanima i prijateljima u osnovnoj školi*". Iskoristio je priliku da im se svima javno izvini.

Tužilaštvo je zahtevalo da Pretresno veće izrekne kaznu od 5 godina zatvora, a odbrana kaznu od 3 godine zatvora. Po Pravilniku o postupku i dokazima Međunarodnog suda pretresno veće se ne obavezuje ovakvim preporukama za odmeravanje kazne.

IZJAVA MILANA SIMIĆA

"Prije svega, želim da izrazim moje iskreno žaljenje i kajanje zbog onog što sam učinio mojim sugrađanima i prijateljima u osnovnoj školi. Svjestan sam da činjenica da mi je poginuo najbolji prijatelj i da sam bio pijan ni u kom slučaju ne može biti opravdanje za ono što sam učinio. Siguran sam da ni moj pokojni prijatelj Dušan Mijanić, s kojim sam proveo nezaboravne studentske dane, ne bih našao riječi opravdanja za moj postupak.

Nažalost, ja sam svega postao svjestan tek nakon toga i, iako mi je odmah bilo jasno da je nemoguće ispraviti to što sam učinio, savjest mi je nalagala da bar uputim izvinjenje ljudima kojima sam nanio bol.

To sam ja učinio, ali pored mog iskrenog žaljenja i kajanja i ličnog izvinjenja koje sam im uputio, nije me napuštao osjećaj krivice koji osjećam i danas.

Što se tiče izjave koju sam dao tužiocu, treba imati na umu da sam tu izjavu dao neposredno nakon što sam prvi dobrovoljno došao u Haag u vrijeme kada je Haški tribunal bio tabu tema u BiH i da je za mene i sam dobrovoljni dolazak bio preveliko opterećenje, takvo da nisam imao dovoljno snage ni hrabrosti da učinim još jedan korak i odmah priznam svoju krivicu.

Tim mi je draže što ste mi omogućili da još jednom ovako javno uputim izvinjenje svima njima. Hvala.”
(Milan Simić, rasprava o odmeravanju kazne, 22. jula 2002. godine)

PRESUDA PRETRESNOG VEĆA O KAZNI

Opština Bosanski Šamac se nalazi uz severoistočnu granicu Bosne i Hercegovine na reci Savi, preko puta Republike Hrvatske. Ova opština je smeštena u predelu poznatom kao "Posavski koridor" koji povezuje zapadne delove Bosne i Hercegovine sa Srbijom na istoku. Zbog svoje lokacije na severnoj ivici "Posavskog koridora", kontrola nad opštinom Bosanski Šamac je bila od ključne važnosti u naporima bosanskih Srba da se stvori koridor pod srpskom kontrolom koji bi povezivao Srbiju na istoku sa krajinskim Srbima u Hrvatskoj i drugim delovima Bosne i Hercegovine.

Vojne snage Srba iz Bosne i drugih delova bivše Jugoslavije su 17. aprila 1992. godine preuzele kontrolu nad gradom Bosanskim Šamcem i za nekoliko dana kontrolisale celokupnu opštinu Bosanski Šamac. Srbi su tada objavili da je vlast u opštini zamenjena "Srpskom opštinom Bosanski Šamac".

Na dan 13. jula 1992. godine ili približno tog datuma, 1. krajiški korpus vojske bosanskih Srba silom je preuzeo kontrolu nad susednom opštinom Odžak. Pre jula 1992. godine, u opštini Odžak od ukupno 30.000 stanovnika živelo je otprilike 22.500 bosanskih Hrvata i bosanskih Muslimana. U novembru 1995. godine, u vreme potpisivanja Dejtonskog sporazuma, gotovo svih 22.500 bosanskih Hrvata i bosanskih Muslimana već je bilo izbeglo ili je bilo prisiljeno da napusti opštinu Odžak kako su srpske snage napredovale prema Odžaku. Nesrbi koji nisu pobjegli pre preuzimanja vlasti su izbegli, ili su ubijeni ili bili prisiljeni na odlazak.

U doba nasilnog preuzimanja vlasti u Bosanskom Šamcu, Milan Simić je bio pripadnik Četvrtog odreda, jedinice Teritorijalne odbrane koju je organizovala Jugoslovenska narodna armija (JNA). Dana 30. maja 1992. godine, on je postavljen za predsednika Izvršnog odbora Skupštine opštine Bosanski Šamac i postao je član srpskog Kriznog štaba. Kao predsednik Izvršnog odbora, on je bio zadužen za poslove upravljanja opštinom, koji su obuhvatali sprovođenje društvenog plana, godišnji budžet i finansijske izveštaje, nadzor nad opštinskom stambenom politikom i urbanističkim problemima, i sprovođenje politike, odluka i drugih propisa srpskog Kriznog štaba i Ratnog predsedništva. Razrešen je te dužnosti 24. juna 1993. godine ili približno tog datuma, nakon što je na njega izvršen atentat u kojem je teško ranjen iz vatrenog oružja.

Milan Simić je priznao da je u više navrata, tokom letnjih meseci 1992. godine, odlazio u osnovnu školu u Bosanskom Šamcu koja je služila kao logor. Milan Simić je nogama udarao žrtve u genitalije i pucao im iznad glava iz vatrenog oružja. Takođe je priznao da je jednom prilikom u junu 1992. godine on zajedno s nekoliko drugih ljudi teško pretukao jednog čoveka. U Bosanskom Šamcu se znalo da je taj čovek srčani bolesnik. Žrtvu su prisilili da skine pantalone, a jedan od ljudi koji su bili s Milanom Simićem mahao je nožem i pretio je da će mu odseći penis. Ostali napadači su huškali i podsticali čoveka koji je mahao nožem i pretio da će mu odseći penis. U jednom trenutku tom čoveku je u usta stavljena cev pištolja, a Milan Simić je iznad njegove glave ispalio hice iz vatrenog oružja.

Odlučujući o odgovarajućoj kazni Pretresno veće je uzelo u obzir težinu krivičnog dela, uključujući otežavajuće okolnosti, olakšavajuće okolnosti i opštu praksu u vezi sa zatvorskim kaznama u sudovima u bivšoj Jugoslaviji.

Što se tiče težine krivičnog dela, Pretresno veće je zaključilo da su dela mučenja koja je počinio Milan Simić bila varvarska i šokantna. Pretresno veće je zaključilo da seksualna, nasilna i ponižavajuća priroda tih dela predstavlja otežavajuću okolnost, pošto je sasvim sigurno kod žrtava izazvala povećanu psihičku patnju i osećaj poniženja.

Pretresno veće smatra da je njegov položaj vlasti relevantan, kao otežavajuća okolnost, budući da je Milan Simić očitao odlazio u zgradu osnovne škole u svom službenom svojstvu.

Pretno veće je zaključilo da je s obzirom na njegovu funkciju predsednika Izvršnog odbora Skupštine opštine Bosanski Šamac, učestvovanje Milana Simića u mučenju zatvorenika sigurno kod ljudi koji su u to vreme bili s njim u zgradi osnovne škole stvaralo utisak da je takvo ponašanje dopušteno, ili čak i poželjno.

Kod odmeravanja kazne Milanu Simiću, diskriminatornu nameru kod počinjenja određenih krivičnih dela za koja Milan Simić priznaje krivicu, Pretno veće je smatralo otežavajućom okolnošću. On je priznao da je krivična dela za koja je osuđen počinio sa diskriminatornom namerom, namerno birajući žrtve za premlaćivanje koje su bili Muslimani ili Hrvati. Pretno veće smatra da su ta krivična dela počinjena sa predumišljajem i da Milan Simić nije imao ni jedan drugi razlog da bude u zgradi osnovne škole osim da premlaćuje ljude.

Pretno veće je prihvatilo kajanje Milana Simića kao olakšavajuću okolnost i takođe primilo k znanju činjenicu da se Milan Simić vratio u zgradu osnovne škole i izvinio dvema žrtvama.

U vezi sa zdravstvenim stanjem Milana Simića, Pretno veće je uzelo u obzir njegovo stanje kao paraplegičara. Pretno veće je zaključilo da takvo stanje ne predstavlja olakšavajuću okolnost kod odmeravanja kazne ali da se njegovo fizičko stanje ne može ignorisati. U skladu s tim, izrečena je kraća zatvorska kazna od one koju bi on inače dobio.

Pretno veće je Milanu Simiću izreklo kaznu u trajanju od 5 godina zatvora po tački 4 i 5 godina zatvora po tački 7, i naložilo da se kazne služe istovremeno.

Dana 17. oktobra 2002. godine, Pretno veće je donelo presudu osuđujući Milana Simića, na osnovu individualne krivične odgovornosti (Član 7(1) Statuta Međunarodnog suda za sledeće:

- Mučenje (zločin protiv čovečnosti, Član 5).

Kazna: 5 godina zatvora.

Dana 27. oktobra 2003. godine, Milanu Simiću je odobreno prepravno puštanje na slobodu koje je stupilo na snagu 3. novembra 2003. godine. Pušten je 4. novembra 2003. godine.

POSTUPAK ZBOG NEPOŠTOVANJA SUDA

Pravilnik o postupku i dokazima Međunarodnog suda predviđa vođenje postupka za nepoštovanje suda (Pravilo 77). Ovaj postupak se pokreće u slučaju da postoji razlog za sumnju da neka osoba svesno i hotimično ometa sprovođenje pravde zastrašujući ili na drugi način utičući na svedoka, odbijajući da odgovori na pitanja u sudnici, oglašujući se o nalog da stupi pred veće ili veću dostavi dokumente, obelodanjujući poverljive sudske dokumente i kršeći zaštitne mere. Maksimalna kazna koja se može izreći u takvim slučajevima je kazna zatvora do najviše sedam godina ili novčana kazna od najviše 100.000 Evra ili oboje.

Dana 25. maja 1999. tužilac je podneo *ex parte* poverljiv zahtev za pretres povodom navoda o nepoštovanju suda za koje su teretili optuženog Milana Simića, njegovog zastupnika odbrane Branislava Avramovića i Igora Pantelića, zastupnika odbrane jednog drugog optuženog. Nakon razmatranja podnesaka optuženih na navode optužbe, Pretno veće je 7. jula 1999 donelo nalog u kojem je zaključilo da nema dovoljno razloga da veruje da je Igor Pantelić počinio nepoštovanje suda, ali da ima valjan razlog za sumnju da Milan Simić i Branislav Avramović jesu. Navodno su od jula 1998 do maja 1999 izvršili kampanju šikaniranja i zastrašivanja te podmićivanja u cilju da ubede potencijalnog svedoka odbrane, poznatog pod imenom "svedok Agnes" da svedoči u korist Milana Simića. Pretres povodom navoda o nepoštovanju suda je počeo 29. septembra 1999. i završio 2. decembra 1999.

Dana 29. marta 2000. Pretno veće III je donelo jednoglasnu odluku da navodi protiv Milana Simića i Branislava Avramovića nisu "dokazani van razumne sumnje" i zato nijedan nije proglašen krivim za nepoštovanje Suda.